

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΡΑΣ ΑΜΟΡΓΟΥ & ΝΗΣΩΝ  
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΡΤΕΡΑΔΟΥ ΘΗΡΑΣ  
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΜΑΤΘ.

«Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπῆλθον·

ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ» (Ματθ. 22,5).

Υπάρχουν λέξεις μέσα στο Ευαγγέλιο που, ενώ είναι μικρές σε έκταση, αποκαλύπτουν ολόκληρο το δράμα της ανθρώπινης σωτηρίας. Μία από αυτές είναι η λέξη «**ἀμελήσαντες**». Είναι όμως μια λέξη που περιγράφει με ακρίβεια τη μεγαλύτερη ίσως πνευματική ασθένεια της εποχής μας: **την αδιαφορία απέναντι στην πρόσκληση του Θεού.**

Στην σημερινή παραβολή του βασιλικού γάμου, ο Κύριος παρουσιάζει έναν βασιλιά που ετοιμάζει το γαμήλιο δείπνο για τον υιό του. Το τραπέζι είναι στρωμένο, όλα έχουν ετοιμαστεί με βασιλική μεγαλοπρέπεια και οι προσκεκλημένοι καλούνται να συμμετάσχουν στη χαρά. Η εικόνα αυτή δεν είναι παρά η εικόνα της Βασιλείας του Θεού. Ο Πατέρας προσκαλεί κάθε άνθρωπο να μετάρχει στη ζωή Του, να γίνει κοινωνός της αγάπης Του, να γευθεί τη χαρά της σωτηρίας. Κι όμως, το Ευαγγέλιο δεν μας λέει ότι οι προσκεκλημένοι εξεγέρθηκαν ούτε ότι αρνήθηκαν ευθέως τον βασιλιά. Δεν βλασφήμησαν, δεν τον ειρωνεύθηκαν, δεν αρνήθηκαν την ύπαρξή του. Έκαναν κάτι πολύ πιο συνηθισμένο και γι' αυτό πολύ πιο επικίνδυνο: **αμέλησαν!!!** Η αμέλεια δεν κάνει θόρυβο. Δεν συγκλονίζει τη συνείδηση όπως μια μεγάλη αμαρτία. Έρχεται αθόρυβα, σχεδόν ανεπαίσθητα. Ο άνθρωπος δεν αισθάνεται ότι απομακρύνεται από τον Θεό. Νομίζει ότι απλώς αναβάλλει. Η αναβολή γίνεται συνήθεια και η συνήθεια μετατρέπεται σε τρόπο ζωής. Ούτε η εργασία ούτε η μέριμνα για την οικογένεια είναι κακές. Κακό γίνεται όταν καταλαμβάνουν ολόκληρη την καρδιά του ανθρώπου και δεν αφήνουν χώρο για τον Θεό.

Εδώ βρίσκεται και ο μεγάλος πειρασμός της εποχής μας. **Η μεγαλύτερη σύγχρονη παγίδα του διαβόλου δεν είναι άλλη παρα η μέριμνα που οδηγεί στην αμέλεια!** Δεν αρνούμαστε τον Χριστό· απλώς δεν Του αφιερώνουμε χρόνο. Δεν λέμε ότι δεν πιστεύουμε· απλώς η πίστη μας μένει χωρίς καρπούς, πάντοτε κάτι άλλο προηγείται. Η προσευχή αναβάλλεται για το βράδυ και το βράδυ δεν γίνεται ποτέ. Η εξομολόγηση μετατίθεται «για όταν ηρεμήσουν τα πράγματα». Η Θεία Λειτουργία παραχωρεί τη θέση της σε άλλες υποχρεώσεις. Το Ευαγγέλιο μένει κλειστό στο ράφι. Και όλα αυτά συμβαίνουν όχι επειδή ο άνθρωπος αποφάσισε να εγκαταλείψει τον Θεό, αλλά επειδή **έμαθε να ζει χωρίς να Τον βάζει πρώτο.** Ο διάβολος του αρκεί να ψιθυρίζει καθημερινά στον άνθρωπο μία μόνο λέξη: «**αύριο**». Αύριο θα μετανοήσεις. Αύριο θα συγχωρήσεις. Αύριο θα εξομολογηθείς. Αύριο θα προσευχηθείς περισσότερο. Και αυτό το «αύριο» γίνεται ο πιο ύπουλος εχθρός του «σήμερα» της σωτηρίας.

Ο Θεός όμως δεν παύει να καλεί. Η πρόσκλησή Του δεν εξαντλήθηκε στην παραβολή. Συνεχίζεται κάθε ημέρα και κάθε Θεία Λειτουργία είναι μια νέα πρόσκληση στο βασιλικό δείπνο της Ευχαριστίας. Κάθε λόγος του Ευαγγελίου είναι μια καινούργια πρόσκληση προς τη σωτηρία. Το ερώτημα δεν είναι αν ο Θεός μάς καλεί. Το ερώτημα είναι αν εμείς έχουμε ακόμη διάθεση να ακούσουμε τη φωνή Του μέσα στον θόρυβο της καθημερινότητας. Δεν είναι τυχαίο ότι οι Πατέρες της Εκκλησίας θεωρούν την **αμέλεια** ως την απαρχή κάθε πνευματικής πτώσεως. Δεν είναι μόνο μία κακή συνήθεια· είναι μία κατάσταση κατά την οποία η ψυχή παύει να αγρυπνεί. Γι' αυτό και ολόκληρη η ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μιλά για τη **νήψη**, για τη διαρκή εγρήγορση του ανθρώπου απέναντι στη χάρη του Θεού. Ο χριστιανός δεν είναι εκείνος που δεν πέφτει ποτέ· είναι εκείνος που δεν επιτρέπει στην αμέλεια να νεκρώσει την καρδιά του. Όταν η καρδιά πάψει να διψά για τον Χριστό, τότε όλα συνεχίζουν να λειτουργούν εξωτερικά, αλλά εσωτερικά αρχίζει να επικρατεί η πνευματική ερημία. Η ζωή αποκτά δραστηριότητα, αλλά χάνει το νόημά της. Υπάρχει κίνηση, αλλά όχι πορεία προς τη Βασιλεία. Αυτό είναι ίσως το πιο επίκαιρο μήνυμα του σημερινού Ευαγγελίου. Δεν ζούμε σε μια κοινωνία που έχει μάθει να ζει **σαν να μην Τον χρειάζεται**. Κάθε Θεία Λειτουργία είναι μια νέα πρόσκληση στο γαμήλιο δείπνο του Αρνίου. Κάθε φορά που ακούμε το «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε», ο ίδιος ο Βασιλεύς μάς καλεί να καθίσουμε στο τραπέζι Του.

Αδελφοί μου, ο καθένας μας οφείλει σήμερα να θέσει στον εαυτό του μερικά ειλικρινή ερωτήματα. Ποιο είναι το δικό μου «χωράφι»; Ποια είναι η δική μου «εμπορία»; Τι είναι εκείνο που απορροφά τόσο πολύ την καρδιά μου ώστε να μην αφήνει χώρο για τον Θεό; Μήπως η εργασία; Μήπως η φιλοδοξία; Μήπως η άνεση; Μήπως ακόμη και η υπερβολική ενασχόληση με πράγματα που δεν έχουν αιώνια αξία; Η παραβολή δεν μας καλεί να εγκαταλείψουμε τις ευθύνες μας αλλά να αποκαταστήσουμε τη σωστή ιεράρχηση των πραγμάτων. Όταν ο Χριστός γίνει το κέντρο της ζωής μας, τότε και η εργασία, και η οικογένεια, και οι υποχρεώσεις μας αποκτούν αληθινό νόημα και ευλογία.

Η παραβολή του βασιλικού γάμου τελειώνει με μία εικόνα γεμάτη ελπίδα. Η αίθουσα τελικά γεμίζει. Ο Θεός δεν παύει ποτέ να καλεί. Η αγάπη Του δεν εξαντλείται από τις δικές μας αρνήσεις ούτε κουράζεται από τις αναβολές μας. Μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής μας η πρόσκληση παραμένει ανοιχτή. Αυτό όμως δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε εφησυχασμό, αλλά σε ευγνωμοσύνη και μετάνοια. Ας μην επιτρέψουμε, λοιπόν, να γραφεί και για εμάς ο πιο θλιβερός ίσως λόγος αυτής της παραβολής: **«οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπῆλθον»**. Ας μην αφήσουμε την αμέλεια να γίνει ο σιωπηλός κλέφτης της σωτηρίας μας. Ας ανταποκριθούμε σήμερα, τώρα, στην πρόσκληση του Χριστού. **Γιατί η μεγαλύτερη νίκη του ανθρώπου δεν είναι να κατορθώσει πολλά πράγματα στον κόσμο, αλλά να μη χάσει τον γάμο της Βασιλείας. Αμήν.**

π.Χ.Κ.